

Rafaela Friess: Husova československá bohoslovecká fakulta v Praze 1950-1990, Magisterská práce, Praha UK HTF 2006, 76 stran, počítačový otisk.

Posudek vedoucího práce vypracoval: Doc. Dr. Jan B. Lášek

Kandidátka si zvolila velmi záslužné téma. Od samého počátku si byla vědoma, že beze zbytku je nebude moci zpracovat, neboť podrobné vypsání dějiny HČSF by vyžadovalo velkou práci v archívech, které jsou jí v zahraničí nedostupné. Říká to ostatně i v předmluvě.

O co se celkem s úspěchem pokusila, je syntéza na základě dostupné literatury. Této literatury není mnoho, musela pilně vyhledávat děje, osoby a fakta. Celá práce je rozdělena na dvě hlavní části, přičemž část první (str. 1-28) je úvodem k charakteristice samostatné fakulty. Probírá zde zápas o vzdělávání bohoslovců, který byla CČS od svého vzniku nucena postoupit – od pravoslavné „krize“ přes studium na Husově evangelické fakultě, Vysokou školu bohovědnou CČS, samostatnou sekci pro CČS na evangelické fakultě, protektorátní kurzy až po krátkých pět let na společné fakultě po válce. Tato kapitola je nutná, protože přesvědčivě ukazuje, že založení nové samostatné fakulty pro CČS v r. 1950 nebylo aktem komunistické moci, jak je to dnes někdy představováno, ale výsledkem organického vývoje, který bohužel dospěl k rozhodnému bodu ve velmi nepříznivé době.

Samotné dějiny HČBF jsou podány velmi úsporně, ale věcně (str. 29 a násl.). Autorka si všímá nejprve zákonných předpokladů, dále struktury fakulty (katedry), průběhu studia, počtu studentů a v neposlední řadě – ideového směřování nejen fakulty, ale i jednotlivých jejích učitelů. Správně vidí její čtyřicetileté dějiny v souvislosti s dějinami CČS(H) – neboť teologie této církve byla prakticky bez výhrad vytvářena na fakultě. Je jisté, že zde musela vycházet ze článků a příruček, které k danému tématu vydal M. Salajka, ale nedala se ve svém zpracování omezovat pouze těmito fakty. Místy se pokouší o samostatné hodnocení, za co je jí možno jedině pochválit. Uvádí také skutečnosti, které nejsou obecně známé – jako např. záležitosti kolem vojenských kateder, praktické postavení fakulty v tehdejší československém vysokoškolském systému, platnost dokladů o závěrečných zkouškách, dále otázky kolem tzv. přípravných kurzů. To všechno by vyžadovalo jistě přístupu podrobnějšího, nicméně systematicky jsou tyto fenomény zde zachyceny.

Zakončení práce vyznívá realisticky – kandidátka hodnotí význam fakulty pro CČS, ale také pro českou teologii obecně (ekumenický překlad, práce z oboru církevních dějin, specifická náboženská filozofie), je si vědoma ovšem i určité izolace.

Závěr: Za daných možností považuji výsledek, který se mnou byl konzultován, za velmi dobrý. Hodnocení ponechávám na oponentovi, nicméně vřele doporučuji práci k přijetí.

V Praze, dne 5. května 2006